

Demonstration + Motdemonstration = Enhet

Två som dansar med varandra blir ett, ett par, en gemensam enhet. Två dansare bildar ett danspar. Dansparet kan inte reduceras till de två individuella dansarna. Dansparet är inte summan av de individuella dansarna. Dansparet skapar sig ett eget liv, som gör sig delvis oberoende av de som är med i dansen.

Dansparets oberoende är dock beroende av att de två dansarna deltar. Skulle en dansare gå iväg eller börja göra något annat så upphör deras dans att existera. Dansparet upplöses. Deras dans är över.

De individuella dansarna är egentligen inte helt individuella. En dansare består av flera olika objekt: dansskor, fötter, ben, mage, armar, engagemang, dansfärdigheter, och troligen något att dricka. Dansaren är beroende av sina delar. Ifall mag- och tarmbakterier hos dansaren dör så dör också dansen.

Men dansaren som dansare kan knappast förklaras med bakteriernas agerande i tarmarna. Möjligtvis vid magsjuka. Njaee, vid magsjuka upphör dansaren förhoppningsvis att dansa. Så magsjuka avbryter dansen utan att dansen behöver förstås utifrån immunförsvar mot magsjuka. En sak kan alltså frigöra sig från delar som är nödvändiga för objektet.

Demonstranter och motdemonstranter bildar en gemensam sak

I objektorienterad filosofi blir en relation lika mycket en sak eller ett objekt som en sten eller en stol.

Graham Harman lyfter fram hur relationer formar ett eget objekt, en egen sak: "every relation must form an object"(1). "Any relation forms a kind of new reality"(2).

Dessutom är varje sten och varje sak också uppbyggda av relationer, händelser och andra objekt. Dualismen relation och ting försvinner därmed i objektorienterad filosofi. Samtidigt skapas en ny radikal skillnad. Relationen och tinget kan inte reduceras till varandra. Det ena förklarar inte det andra.

En demonstration och en motdemonstration blir ett enhetligt objekt eller en sak. Denna sak lever sitt eget liv. Saken kan inte reduceras till motsättningar, inte heller till de individer eller grupper som deltar. Gruppernas egna sak(frågor) är något annat än den gemensamma saken.

'Saken' kan alltså inte reduceras till avsikter eller åsikter. Mot/demonstrationen frigör sig både från deltagarna och från deltagarnas avsikter. Den blir ett eget objekt. Samtidigt är denna saks oberoende beroende av att grupper, poliser, individer, plakat och slagord agerar ihop. Ifall de slutar agera tillsammans så upphör saken (mot/demonstrationen) att existera.

Demonstration och motdemonstration är en pardans. De dansar mot varandra. Och politiskt kan pardansen bli mäktigare än de enskilda grupperna som är mot varandra.

Per Herngren

2012-04-05, version 0.2

Fotnot

1) Graham Harman, "Physical nature and the paradox of qualities", *Towards Speculative Realism*, zero books, 2010, article first published 2006, p 133.

2) Graham Harman, "The revival of metaphysics in continental philosophy", *Towards Speculative Realism*, zero books, 2010, article first published 2002, p 119.